U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o návrhu žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2011, č. j. 30 A 41/2011 - 8,

takto:

I. Návrh se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) návrhem brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým tento postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. 650/11, č. j. 858/11, č. j. 860/11 a č. j. 861/11, kterými byl stěžovateli určen advokát.

Součástí napadeného usnesení je i poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost. Stěžovatel ovšem podal v reakci na toto usnesení návrh, v němž trvá na tom, že kasační stížnost proti němu není přípustná, čímž popírá dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která označuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou. Svým návrhem stěžovatel *„nedává souhlas k postoupení právní věci MěS v Praze a navrhuje, aby se adresovaný soud vydaným rozhodnutím nevázal a proces nadále vedl“*. K výzvám krajského soudu, aby stěžovatel svoje podání upřesnil (č. l. 14), resp. k výzvě k jeho doplnění (č. l. 15), zaslal stěžovatel soudu podání, v němž uvedl, že *„vůbec nerozumí usnesení adresovaného soudu na listě 15, včetně toho, že odůvodnění nekoresponduje s jediným výrokem“*.

Návrh stěžovatele je nutno odmítnout jako nepřípustný.

Jak správně uvedl krajský soud v poučení svého usnesení, proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je obecně přípustná kasační stížnost a

stěžovateli nic nebránilo takovou kasační stížnost podat. On ovšem v podstatné části svého návrhu zjevně vyjadřuje vůli nepodat kasační stížnost ve smyslu § 102 a násl. s. ř. s. a fakticky brojí proti ustálené judikatuře, jež její podání umožňuje. Za této situace by bylo v rozporu s jednoznačně projevenou vůlí stěžovatele, kdyby Nejvyšší správní soud v přímém rozporu s vyjádřeným právním názorem stěžovatele chápal jeho návrh jako kasační stížnost. Kasační stížností tedy jeho návrh není.

Není-li ovšem tento návrh kasační stížností, není ani žádným jiným návrhem, o němž by zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnout. Pokud se stěžovatel ve svém návrhu domáhá toho, aby se krajský soud svým *„rozhodnutím nevázal a proces nadále vedl“*, přičemž i přes výzvy soudu z jeho podání nevyplynulo, zda má stěžovatel v úmyslu proti předmětnému usnesení krajského soudu brojit kasační stížností či zda se jedná o některý z jiných typů návrhů, o němž je Nejvyšší správní soud dle s. ř. s. příslušný rozhodovat, nezbylo, než návrh stěžovatele odmítnout. Za této situace nebylo ani namístě odstraňovat další vady podání, tedy nezaplacení soudního poplatku a neprokázané právní zastoupení stěžovatele.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta prvá s. ř. s. bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu